

Uitdagende ideeën uit onze christelijke inspiratiebron

Maurice Bellet in 'Niemand heeft God ooit gezien' (Davidsfonds, 2010)

“De kwaliteit van je godsrelatie wordt niet op de eerste plaats bepaald door de kwaliteit van wat je over die God zegt of van je eredienst, maar door de kwaliteit van je relatie tot je zuster en broeder. Enkel op de weegschaal van de menselijke relaties kan de geloofwaardigheid van het geloof in God gewogen worden.”

De enige plaats waar God aan het licht komt, waar God opduikt is in radicale, bevrijdende menselijkheid: de totale openheid en het totale respect voor de oneindige ruimte van de ander, de liefde die gaat tot Jezus' sterven aan het kruis.

Niemand heeft God ooit gezien. Als we elkaar liefhebben blijft God in ons, en is zijn liefde in ons volkomen geworden. (1 Joh.4,12)

'Want waar je schat is, daar zal ook je hart zijn' (Mt.6,21) = gerechtigheid

'De kleine goedheid van de ene mens tegenover een ander is de vonk van de Oneindige in de mens.' (// Levinas: *het oneindige in het eindige*) – Roger Burggraeve

Met wie wil ik, willen wij solidair zijn? Van wie worden wij de naaste !?

Als meer mensen om elkaar bewogen zijn wordt er meer 'geluk' gerealiseerd.

*“Ooit bevond ik mij in Calcutta. Ik zag er een van de zusters Missionarissen van Naastenliefde die heel zacht met haar hand het voorhoofd van een stervende Indiër streelde. Geloof me vrij, die streling had de zachtheid van de bries. Ik kan u verzekeren dat ik die dag God heb gezien in die zachte bries. Ik knielde naast de zuster en wij bleven er samen zitten tot het leven hem zonder een zucht verliet. Een lichte bries van een streling, een onzichtbare bries van een uitdovende zucht, we waren ver verwijderd van de windvlaag van macht en rijkdom. “
(De kardinaal biecht, p145)*

Daarom is de meest onwrikbare toetssteen voor het echte christendom :

“Wat gij aan de minste van de mijnen gedaan hebt, hebt gij Mij gedaan”.

Christus zal ons bij het einde van ons leven niet vragen : “Hoe dikwijls zijt gij naar de mis en te communie gegaan?” Maar Hij zal vragen : “Wat hebt hij aan de minste van uw broeders gedaan?” En om daar de moed en de kracht toe te krijgen gaan we naar de mis en te communie. Maar de hoeksteen zal steeds uw liefde blijven. (Kardinaal Cardijn)

Een visioen dat kiest voor het leven biedt echte 'hoop'.

"We mogen nooit alleen maar 'toeschouwen', nooit achterover leunen in zelfgenoegzaamheid, nooit 'ons de luxe veroorloven te leven zonder hoop'.

Apathie is de dood. " (uit Monique Wolf in 'Een profetische vrouw' – over D. Sölle)

"Want een hoop die afwacht hoe het afloopt, die zich niet werkelijk identificeert met dat wat gehoopt wordt, komt niet verder dan navelstaren en is in die zin slechts illusie."(Visioen p103)

Het is mogelijk je ziel en zaligheid te geven aan iets waarvan je nooit het eindresultaat zult meemaken.

"De mensen in de Middeleeuwen die de kathedralen bouwden, hebben ze nooit in voltooide staat gezien. De bouw duurde vaak tweehonderd jaar of meer. Dan maakte de één of andere steenhouwer een prachtig roosvenster en dat was dan het enige dat hij zag, dat was zijn levenswerk. Maar de voltooide kathedralen kon hij nooit binnengaan. Toch stonden ze er op een dag."

"Voor Christenen van nu gaat het niet om de liturgie en niet om de kerk, maar om de gerechtigheid en de wereld. Als we dit eerst gesteld hebben mag het weer: liturgie vieren en kerk-zijn. Dan immers worden het gebed een boemerang, het belijden een werkstuk". (Dorothee Sölle en Fulbert Steffensky in 'Politiek avondgebed')

"Ik geloof omdat geloven van mij een gelukkiger mens maakt, me met mijn voeten op de grond houdt, me aandacht doet schenken aan degenen die aandacht nodig hebben, mijn geweten uitdaagt, enzovoort. Geloven is de levenskunst die mijn leven kruidt, zin geeft en gelukkig maakt." (Mettepenningen, Toegepast Blijde Boodschap, laatste zin op p157)

*"En ik zag een man in de 126ste straat
een bezem in de hand
tweeënhalve meter vegen
zorgvuldig verwijderde hij afval en vuil
van een klein oppervlak
midden een reusachtige vlakke
van afval en vuil*

*En ik zag een man in de 126ste straat
– je zag de treurnis in zijn rug –
tweeëneenhalve meter straat vegen
slijtage in zijn armen
in een stad
waarin alleen dwazen
iets hopen te vinden*

*En ik zag een man in de 126ste straat
een bezem in de hand
er zijn vele manieren om te bidden*

*met een bezem
had ik het tot nu toe
nog niet gezien*

(Dorothee Sölle en Johann Baptist Metz in gesprek, Welk christendom heeft toekomst, p11)

Met je twee voeten in dezelfde modder... een verhaal.

Ergens in de bergen – zo begint een verhaal van een onbekende hand – leefde er een man, een Filippino.

De man was door en door miserie geworden: hij kende armoede en ellende, hij was eenzaam, eigenlijk wou hij liever sterven dan leven... want zoveel miserie als je kan verzinnen was hem overkomen.

De man ging naast een boom staan langs de weg, wriemelde met zijn voeten in de grond, totdat hij aan zijn enkels in de modder stond. Zo bleef hij er staan, kaarsrecht. Hij wilde via de grond zich verbonden weten met de miserie van duizenden Filippino's, mensen van vroeger en nu.

Toen kwam daar een missionaris te paard voorbij. Hij zag de man staan en hield halt. De missionaris had de cultuur en de levensgewoonten en de mensen van dit land zeer goed bestudeerd. Hij wist wel wat te doen, zo dacht hij.

Hij vroeg: 'Wel, euh, is er iets mis lieve man?'

De Filippino antwoordde niet.

De missionaris begon zich al wat op te winden.

'Maar zeg toch iets', klonk het, 'zie en merk je niet dat ik je probeer te helpen?'

De Filippino fluisterde zacht: 'Jij luistert niet...!'

'Ja, dat is ook niet moeilijk', antwoordde de missionaris, 'Je zegt ook niets'.

Na lange tijd van stilzwijgen en wachten, steeg de missionaris van zijn paard en bond het aan een boom. Hij ging naast de man en de boom staan, wriemelde met zijn voeten in de aarde, totdat hij aan zijn enkels in de modder stond. Zo stond hij er, kaarsrecht, goed wetend dat er naast hem een mens stond met verdriet en vele vragen.

Na een hele tijd zei de Filippino: 'Ja vriend, 't is erg, ik heb veel verdriet'.

En de missionaris bleef staan, naast de man en de boom, kaarsrecht en zwijgend.

En na een hele tijd zei hij: 'Ik dacht het dat je veel verdriet had'.

Zo waren ze zonder veel woorden héél intens verbonden.

Na lange tijd heeft de missionaris 'woorden van troost' gesproken, nu kon het omdat hij **'mens geworden was naast een andere mens', met zijn twee voeten in dezelfde modder'**.